

EDDIE ALBERT

EN DE BONTE BEESTENBENDE

PAUL O'GRADY

Illustraties door Sue Hellard

Vertaling door Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Paul O'Grady

Oorspronkelijke titel: *Eddie Albert and the Amazing Animal Gang*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels

Omslagontwerp: © 2021 HarperCollinsPublishers

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2021 Sue Hellard

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Kirsty Mattsson

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1079 3

ISBN 978 94 027 6629 5 (e-book)

NUR 283

Eerste druk september 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

TANTE BUDGE

EDDIE

ROCKY

PAPA

VERA

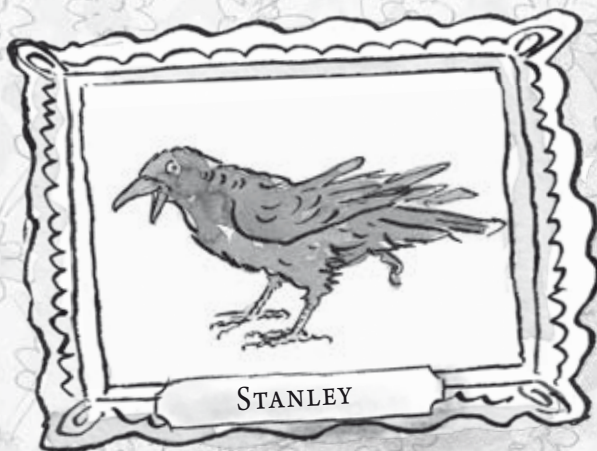
CLIPPER

DON EN JAKE

BUNTY

STANLEY

PROLOOG

Heb jij een geheim? Iets waarvan je liever niet hebt dat anderen het weten? Misschien heb je in het verleden iets gedaan waar je je voor schaamt? Misschien heb je een heel grote leugen verteld, of wilde verhalen verzonnen over jezelf en je familie en woon je helemaal niet in een groot landhuis met je eigen pony, maar zit je gewoon in een normaal huis of een flat.

Misschien heb je wel een ongebruikelijke hobby of interesse waar je liever niet over praat, voor het geval andere mensen er niets van begrijpen en jou raar vinden. En anders heb je misschien wel een nare gewoonte waar andere mensen niets van hoeven te weten, zoals in je neus peuteren, pluisjes uit je navel opeten of nooit je billen afvegen. Jakkas.

Dit verhaal gaat over een jongen met de naam Eddie Albert, en hij heeft een geweldig geheim. Als je naast hem zou zitten in de bus of langs hem zou lopen op straat, zou je met gemak kunnen denken dat hij een doodgewone jongen van tien is. Een beetje slonzig misschien, niet erg lang

en met een warrige bos blond haar, maar verder weinig opvallend.

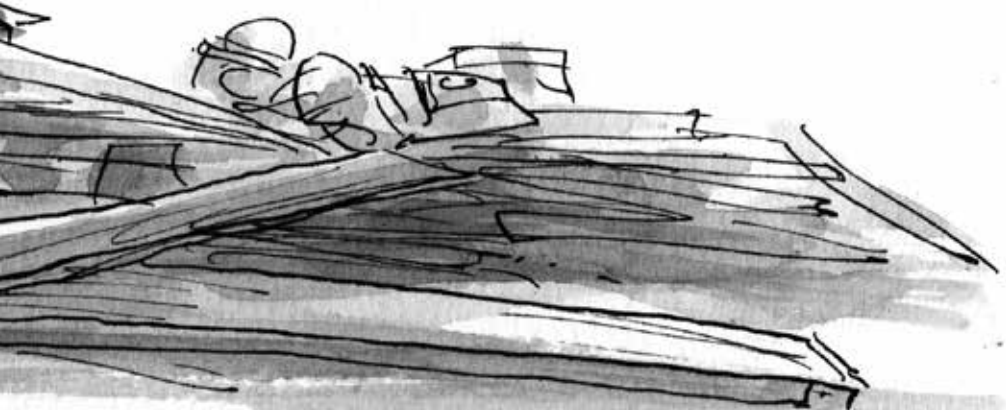
Dan zou je het mooi mis hebben. Want Eddie Albert heeft een heel bijzonder talent, een unieke gave waar hij eigenlijk trots op zou moeten zijn. Maar dat was hij niet. Hij hield zijn speciale vaardigheid supergeheim en was vastberaden niemand ooit te vertellen over die geweldige gave die hij veel meer zag als een vloek. Hij was er al meerdere keren door in de problemen gekomen op school, en vandaag was weer zo'n dag. Het begon allemaal met een muis...

HOOFDSTUK I

Eddie was op zich geen ondeugende jongen. Hij was eigenlijk helemaal geen slechte knul, eerder het tegenovergestelde. Maar overal waar hij was, leken de problemen hem te vinden. En die problemen hadden bijna altijd iets te maken met dieren.

Een keer ging meester Brock, de gymleraar, door het lint toen hij Eddie aantrof op het dak van de school. Maar Eddie was niet via de regenpijp naar het platte dak geklommen omdat hij was uitgedaagd of om stoer te doen. Nee, hij wilde alleen een zeemeeuw redden die klem zat tussen twee planken die de bouwlieden hadden laten liggen terwijl ze met de reparaties aan het dak bezig waren.

Toch was Eddie meegesleurd naar het kantoor van de directeur, waar hij een lange preek moest aanhoren over veiligheid en gevaar en over hoe stom jongens zijn die proberen indruk te maken op hun vrienden door op een dak te klauteren.

Hij was al een paar keer te laat op school gekomen omdat hij onderweg steeds de tijd nam om gewonde of verdwaalde dieren te helpen. Hij liep vaak de kortere route naar school, en die ging door het park. Zo zag hij op een winterochtend een ringslang die half bevroren was door de kou, dus stopte hij die in zijn rugzak zodat hij kon opwarmen. Zodra de slang weer lekker warm was geworden, werd hij wakker en hij besloot eens rond te glibberen. En dat gebeurde uiteraard op school, tijdens de Engelse les. Uiteindelijk bleef hij op de voet van juffrouw Parks liggen. De lerares Engels viel flauw en het duurde niet lang voordat Eddie weer voor het bureau van de directeur stond. De man kon maar niet begrijpen hoe het toch mogelijk was dat zo'n stille jongen zich steeds zo in de nesten kon werken.

Eddie hield van alle dieren, en mensen vonden ook dat hij heel erg goed met dieren kon omgaan.

‘Het is net alsof hij ze begrijpt,’ zei meneer Ali van de winkel in de buurt. ‘Mijn kat zit graag op het stoepje en Eddie blijft altijd even staan om met haar te praten als hij naar school gaat. Mijn kat is heel kieskeurig en praat niet met vreemden, maar ze is dol op Eddie. Ze miauwt en spint en kronkelt heen en weer en hij geeft antwoord, alsof

ze een heel gesprek voeren! Zoals ik al zei: het is net alsof hij haar echt kan verstaan...'

En dat was dus ook zo: Eddie kon dieren verstaan.

Hoe onwaarschijnlijk het ook klinkt, Eddie Albert was in staat te communiceren met zoogdieren, vogels, vissen en zelfs slakken (ook al hebben slakken een beperkte woordenschat met een hoop slurpge-luiden en veel gesis erin). Hij kon even goed met ze praten als met mensen. Dat was een ongelooflijke gave, maar Eddie zag dat heel anders. Hij was het soort jongen dat niet graag de aandacht op zichzelf vestigde, hij ging liever gewoon door met zijn werk dan dat hij meedeed met loltrappen, en dat maakte hem regelmatig tot doelwit van pestkoppen.

Eddie was dan ook vastbesloten om zijn speciale talent geheim te houden. Hij was bang dat als iemand het ontdekte, ze hem zouden zien als een rareiteit, een freak. Dan zouden de roddelbladen hem belachelijk maken en mensen hem op straat nawijzen. Dan zou hij op alle social media te zien zijn en moeten opdraven bij tv-programma's die overdag werden uitgezonden om te bewijzen dat zijn talent geen trucje was. Hij zou wereldberoemd worden, en nergens meer naartoe kunnen gaan zonder dat mensen selfies met hem wilden maken of hem zouden vragen om met hun hond te praten.

Nee, nee en nog eens nee. Dat ging dus mooi niet gebeuren! Een beetje kletsen met de kat van meneer Ali kon nog worden gezien als

een jongen die het leuk vond om te doen alsof, maar afgezien daarvan hield hij zijn wonderlijke vaardigheden geheim en maakte hij er alleen gebruik van als er niemand in de buurt was.

Hm. Waar was ik gebleven? O ja, ik ging je vertellen over een muis, de muis die voor alle problemen zorgde. Die kwam dus op een middag tijdens de rekenles onder de radiator in Eddies klaslokaal vandaan gekropen. En voor zo'n klein dier veroorzaakte hij aardig wat problemen.

HOOFDSTUK 2

An de manier waarop die muis daar zat en het lokaal rondkeek, zag Eddie al dat hij was verdwaald. Hij boog zich naar zijn tas alsof hij iets wilde pakken, zodat hij met de muis kon praten.

‘Psst!’ siste hij. ‘Wat doe je hier? Ga naar huis.’

‘Je kunt me zeker niet vertellen hoe ik bij de stookruimte moet komen?’ vroeg de muis beleefd, en hij veegde met zijn pootjes over zijn snorharen. ‘Zo te merken heb ik een verkeerde afslag genomen.’

‘Waarom ga je niet dezelfde weg terug? Maar dan omlaag, want de stookruimte zit in de kelder,’ fluisterde Eddie.

Helaas hoorde iemand hem fluisteren.

‘Juf!’ Quentin Harris, de klikspaan van de klas en grootste pestkop, riep zo hard dat de hele klas zich naar hem omdraaide.

Quentin zat tegenover Eddie aan dezelfde tafel en hij deed niets liever dan een wit voetje halen bij de leerkrachten door zijn klasgenoten te verklikken.

‘Júf!’ riep hij opnieuw, nog harder.

‘Wat is er, Quentin?’ vroeg juffrouw Taylor. Ze hield op met schrijven op het bord en keek geïrriteerd om.

‘Eddie Albert zit tegen zichzelf te praten, juf,’ antwoordde

Quentin, en hij straalde met een gluiperig gevoel van eigendunk en reuzeveel pret bij het idee dat hij Eddie problemen bezorgde.

‘Dat deed ik niet, juf,’ protesteerde Eddie met rode wangen, en hij ging meteen weer rechtop op zijn stoel zitten.

‘Dan zat je tegen de kachel te kletsen. Ik heb hem zelf gehoord, juf,’ jammerde de zelfingenomen Quentin door, vastberaden om het er niet bij te laten zitten. ‘Hij zei dat hij maar naar huis moest gaan, naar de stookruimte. Hij is gestoord, juf. Wie zit er nou tegen een kachel te praten?’

De hele klas vond het hilarisch en ze begonnen allemaal te lachen en te grinniken tot juffrouw Taylor hen tot stilte maande en Quentin eraan herinnerde dat het woord ‘gestoord’ beledigend was.

‘Eddie,’ zei juffrouw Taylor terwijl ze wegliep van haar bureau en naar hem toe kwam, ‘je hebt niet toevallig een telefoon in je tas zitten, toch? Want je weet dat telefoons niet zijn toegestaan in mijn lokaal.’

‘Nee hoor, juf,’ stelde Quentin haar meteen gerust. ‘Hij heeft geen telefoon, want zijn vader werkt bij een supermarkt en die kan het zich niet veroorloven om er een te kopen. Ik heb wel een telefoon, en een tablet en een gloednieuwe computer, juf.’

‘Heb jij even geluk, zeg,’ zei juffrouw Taylor tegen hem, met een hint van sarcasme in haar stem. ‘Als je straks thuis bent, kun je mooi de woorden “opscheppen” en “grootspraak” opzoeken op die gloednieuwe computer van je. En nu is het stil.’

Ze draaide zich om naar Eddie en vroeg hem wat er aan de hand was. Had hij met iemand zitten praten, en zo ja, met wie dan?

Eddie vond juf Taylor aardig. Hij was niet heel goed in rekenen, maar ze was erg geduldig en vriendelijk, en nam de tijd om de echt ingewikkelde dingen aan hem uit te leggen. Vandaag vond hij dat ze er nogal vermoeid uitzag, en omdat hij niet tegen haar wilde liegen, sprak hij de waarheid.

‘Ik praatte tegen een muis,’ zei hij heel rustig.

Eddie had net zo goed kunnen zeggen dat hij met een zes meter lange mensenetende slang zat te praten, want het woord ‘muis’ zorgde meteen voor paniek.

Juffrouw Taylor keek snel naar de vloer, trok haar rok strak rond haar knieën en deinsde terug. Als achterwaarts snelwandelen met x-benen – omdat die stevig in een rok gewikkeld waren – een olympische sport was geweest, dan zou juffrouw Taylor zo de gouden medaille hebben gewonnen.

‘Rustig, kinderen!’ schreeuwde ze toen de chaos losbarstte. Veel van de meisjes gilden en klommen op hun stoelen, en een paar jongens deden mee. Andere kinderen maakten alleen maar meer drukte, want die renden heen en weer door de klas en riepen: ‘Daar is hij!’ en: ‘Ik pak hem wel!’ Een van de jongens raapte een meisjesvest op dat van de rugleuning van een stoel op de grond was gevallen en schudde het even goed uit. Toen hij dat deed, vloog er ineens een stuk choco-

lade dat in de vestzak had gezeten door het lokaal, recht op juffrouw Taylor af.

Zodra ze dat kleine bruine ding op zich af zag komen, slaakte juffrouw Taylor een kreet die glas had kunnen laten breken, en met de snelheid van een kangoeroe sprong ze boven op haar bureau.

Net op dat moment kwam meester Strickman, het hoofd van de school, de klas in.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg de directeur terwijl hij luid in zijn handen klapte om de klas rustig te krijgen.

‘Er zit een muis!’ brabbelde juffrouw Taylor vanaf haar plekje boven op het meubel. ‘Hij zit nu onder mijn tafel, een grote bruine muis! O jeetje toch.’

Meester Strickman – die door veel van de leerlingen ‘meester Striktman’ genoemd werd omdat hij heel streng kon zijn als je schoolwerk niet in orde was – bukte zich langzaam en keek

onder het bureau van juffrouw Taylor. Het werd stil in de klas. Iedereen hield zijn adem in.

‘Bedoelde u dit soms?’ vroeg hij toen hij na een poosje weer over-eind kwam. Hij hield iets in zijn vuist.

Een van de meisjes begon weer te gillen toen meneer Striktman zijn arm naar voren stak en zijn vingers langzaam openvouwde. ‘Voilà!’ riep hij uit, als een goochelaar die zojuist een vrouw doormidden had gezaagd.

Juffrouw Taylor, die op het punt stond om nog een bloedstollende kreet te slaken, zag dat de ‘muis’ die de directeur vasthield niets meer was dan een stuk chocolade.

‘Ik voel me zo dwaas,’ stamelde juffrouw Taylor, en haar wangen kleurden donkerrood toen ze van haar bureau af klom. ‘Het zat zo: Eddie Albert zag een muis bij de radiator en ik ging...’ Voordat ze haar zin kon afmaken, hield meester Striktman haar tegen.

‘Eddie Albert weer,’ zei hij met een zucht, en langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Ik had kunnen weten dat jij verantwoordelijk zou zijn voor deze chaos. Naar mijn kantoor, alsjeblieft. Onmiddellijk.’

Dat bedoel ik dus. De problemen leken Eddie overal te volgen, en ze hadden meestal iets te maken met dieren.